

τὰ τοσαύτης σφοδρότητος, ὥστε ὅτε ὁ πλοίαρχος προσφώνησε πρὸς ἡμᾶς διὰ τῆς σάλπιγγος, δὲν ἔδυνήθημεν ν' ἀκούσωμεν τί ἔλεγεν. Ἀλλὰ βλέποντες τὸ καθαρὸν ὕδωρ ὅπερ ἐξήρχετο ἐκ τῆς ἀντλίας, εἰς ἣν ἅπαντες ἐπιβάται καὶ νοῦται συνάμα ἐργάζοντο, ἐνόησαμεν περὶ τίνος ἐπρόκειτο· οἱ δύο νέοι ἱεραπόστολοι ἀπικδυθέντες τοῦ χειτῶνάς των ἐπροσπάθουν νὰ ἐνθαβρύνωσι τοὺς ναύτας διὰ τοῦ παραδείγματός των, ἐνῶ δ' ἡ γέρων ἐκρατεῖτο ἀπὸ τῆς κερσίαςκος (σκότας) διὰ μὴ κυλινδῆσθαι.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

(Ἐξ ἀναγνώσεων.)

— *Αὐλικὸν ἐπίνοια.* — 'Ο ἸΔ'. Λουδοβίκος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐξέφρασε μιᾷ τῶν ἡμερῶν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἴδῃ δενδροτομημένον δάσος τι, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε λαμπρὸν ὀρίζοντα, καὶ ὠραίαν θέαν. 'Ο Δοῦξ τοῦ Ἀντὲν, ὅστις τότε ἦτον ὁ ἐπὶ τῶν κτιρίων καὶ τῶν ἀναλόγων ὑποθέσεων ἐπιμελητής, καὶ ὅστις πλειότερον παρ' ἄλλον τινὰ κατεῖχε τὸ μυστήριον τοῦ κολακεύειν μετ' ἐπιτυχίας τὸν Βασιλέα του, ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς ἐπεριπάτη περὶ οὗσιν Ἡλίου πρὸς τὸ μέρος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος δάσους — Μεγαλειότατε, τῷ εἶπε, τὸ δάσος τοῦτο θέλει δενδροτομηθῇ ἅμα ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης προστάξει. — 'ὦ! ἔκραξεν ὁ Βασιλεὺς, ἐπιθυμοῦσα τοῦτο νὰ ἐγίνετο πάραυτα. — Καὶ πάραυτα θέλει γίνεαι Μεγαλειότατε, ἀμέσως δὲ ὁ πανοῦργος αὐλικὸς ἐσύριξεν, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ὅλα τὰ δένδρα τοῦ δάσους διὰ μιᾶς, ὡς νὰ ἦσαν ἐν μόνον, κατέπετον, καὶ ἀπεκάλυψαν τὴν λαμπρὰν θέαν τὴν ὁποίαν ἐκρυπτον. — 'Ο εὐρύης αὐλικὸς διέταξεν ἀπὸ πρωῒας καὶ ἐπρινόνισθησαν μυστικῶς πρὸς τὴν θάσιν των ἅπαντα τὰ δένδρα τοῦ μέρους ἐκείνου, εἰς τρόπον ὥστε ἵσταντο μὲν εἰς τὰς θέσεις των, ἡδύναντο δὲ νὰ καταπέσωσιν εὐκόλως· σχοινία εἶχον δεθεῖ εἰς τὰς κορυφὰς αὐτῶν, καὶ 1200 ἄνθρωποι καλῶς τοποθετημένοι καὶ διαμοιρασμένοι ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀλλαγὴν τῆς θεατρικῆς ταύτης σκηνογραφίας εἰς τὸ δαθὲν σημεῖον διὰ συριγμοῦ. 'Ο Βασιλεὺς ὑπερευχαριστήθη διὰ τὸ ἀπροσδόκητον, ἀλλ' ἡ Δούκισσα τῆς Βουργουνδίας εἶπεν εἰς τὰς συνοδευσάσας τὸν Βασιλέα Κυρίας, τῇ ἀληθείᾳ, Κυρίαι μου, τώρα πιστεύω, ὅτι, ἐὰν ἡ Μεγαλειότης του τὸ θελήσῃ, ὁ Κύριος Δοῦξ δύναται νὰ καταβάλλῃ καὶ τὰς κεφαλὰς μας μετὰ τὸν αὐτὸν μαγευτικὸν τρόπον.

— 'Ο τίτλος τοῦ Ἀββᾶ ἐδίδετο ἐν Γαλλίᾳ εἰς πάντα ἐκκλησιαστικόν, καὶ ὁ ἑσχατος δὲ ἀναγνώστης ὡς καὶ ὁ ἐπίσκοπος αὐτοῦ τῆς Ῥώμης ἤθελον τιμηθῇ εἰς Παρισίους μετὰ τὸν τίτλον τοῦ Ἀββᾶ. Ἀββᾶς δὲ εἶναι συνώνυμον τοῦ Πατὴρ, καὶ κατ' ἀντίφασιν τινὰ συνήθη παρ' ἀνθρώποις καὶ εἰς τὰ ὀνόματα καὶ εἰς τὰ πράγ-

ματα ὀνομάζουσι (καὶ ἡμεῖς ἀκόμη ὀνομάζομεν) πατέρας τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες εἶναι αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον νὰ γείωσιν πραγματικοὶ Πατέρες· ἀλλ' ὅπως καὶ ἐν τῷ πράγματι ἰδοὺ τί διηγούνται περὶ τοῦ Δομινίκου Chataignier, ἱεροκήρυκος ἀκμάσαντος κατὰ τὸν δευτὸν ἐβδόμον αἰῶνα, ὅστις ἔδωκε τὸν τίτλον τοῦ Ἀββᾶ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Χριστόν. 'Ο ἱεροκλήρυξ οὗτος ἦγε τὸν μετριοφροσύναν τῶν ἱστοριῶν τῆς παλαιᾶς καὶ νῦν Διαθήκης, καὶ εἴτε ἐξ ἰδιοτροπίας, εἴτε διὰ νὰ καταληπτὸς εἰς τὸ ἀκροατήριόν του, ἰδοὺ, πῶς μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐξεφράσθη περὶ τῆς μετανοίας Μαγδαλινῆς.

« Ἡ Μαγδαλινὴ ἦτο μεγάλη καὶ εὐγενὴς Κυρία, ἀλλὰ πολλὰ ἀκόλαστος » ἐπῆγαινε δὲ ποτε τὴν ἐξοχὴν τῆς, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Μαρτύρου νος τῆς Βεθανίας, καὶ τοῦ Κόμηντος Ἑμμανουὴλ. Καθ' ὃδὸν ἀπήντησαν μέγα πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐπὶ χλοεροῦ λειμῶνος· ἡ χάρις τοῦ Κυρίου τότε ἤρξατο νὰ ἐνεργῇ. Ἡ Μαγδαλινὴ διέταξε τὴν ἀμαξηλάτην νὰ σταθῇ, ἔστειλε δὲ ἓνα θαλαμηπόλον τῆς διὰ νὰ μάθῃ τί συνέβαινε μεταξὺ τοῦ πλῆθους ἐκείνου. 'Ο θαλαμηπόλος μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε καὶ τῆς εἶπεν, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Ἰησοῦς ἐκῆρτε, καὶ κατέβη ἀπὸ τὴν ἄμαξαν μετὰ τοὺς δύο ἱπποτάς αὐτοῦ τὴν συνώδιον, ἐβάδιζε πρὸς τὸ ἀκροατήριον, ἡ δὲ τὸν Ἀββᾶ Ἰησοῦν μετὰ προσοχὴν, συνεκινήθη, καὶ τότε ἠρνήθη τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον.

— Καὶ ἐπειδὴ περὶ τῶν ἀββᾶδων ὁ λόγος ἐχωμεν τὴν εὐχὴν των) ἰδοὺ τί λέγει ποιητὴς Γάλλος, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ὁποίου φαίνεται ἐπὶ ἀββᾶδες ἐσήμαινον πολὺ. « Ἐκάστη οἰκία ἔχει » Ἀββᾶ τῆς, οὗτος δὲ ρυθμίζει τὰ πάντα ἐν αὐτῇ καὶ εἶναι τὸ ἐξοχον πρόσωπον. Καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ὑπηρετίας καλεῖται « ὁ Κύριος Ἀββᾶς » ἀπὸ τῆς οἰκοδεσπότης « ὁ ἀγαπητὸς Ἀββᾶς » ἀπὸ δὲ τῆς οἰκοδεσποίνης ὀρθὰ κορυτὰ μόνον « ὁ Ἀββᾶς ».

— 'Ο Ἑρασμος εἶχε ποτὲ ἀπόστημα μέγα δυνήρην ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ἀναγινώσκων δὲ ἀπὸ τινος συγγραφῆς, ἐγέλασε τόσον, ὥστε, ἐκ τοῦ πολλοῦ γέλωτος ἤνοιξε τὸ ἀπόστημα, ἡλευθερώθη ἀπὸ τῶν πόνου, καὶ τέλος ἑθεραπεύθη. 'Ο Βαύλος διηγούμενος τὸ περιστατικόν τοῦτο, ἐρωτᾷ ἐὰν δὲν πρέπη ἡμεῖς περὶ τοῦ ἀποστήματος τοῦ Ἑρασμοῦ νὰ συγκαταμετρηθῇ μετὰ πολλὰς ἄλλας ἐκ τῆς ἀναγνώσεως παραπομπὰς ὠρελείας. — Τὸ καθ' ἡμᾶς ὅμως λέγει, ὅτι καθὼς ἐγείναν ὅλερον οἱ συγγραφεῖς, περιστάσεις ἀποστήματα εἶναι πιθανὸν νὰ προξενήσῃσι, παρὰ θεραπεύσειν ἀναγινωσκόμενοι.

— Ἡ αὐταπάρνησις εἶναι ἀρετὴ· ἀλλ' ἐξετάζοντες ἐκ τοῦ πλησίον ἀπεδείχθη πολλάκις ὅτι δὲν εἶναι ἀρετὴ ἐμὴ φιλαυτία, ἡ φιλοδοξία μετριοφροσύνῃ. Ἱεραπόστολός τις ταξιδεύων ἐν τῇ Ἰνδιᾷ ἀπῆλθε φάκρην ἔρποντα διὰ τῆς κοιλίας, ἀσθμαίνοντα τὸ βῆρος ἀλύσων, γυμνὸν ὡς πίσθηκον, καὶ αὐτὸς λήτως μαστιγούμενον διὰ τὰ ἁμαρτήματα τῶν συμπατριωτῶν του. Ὅποια αὐταπάρνησις! ἐφώνασεν ὁ συγγραφεὺς; ἀπεκρίθη ὁ Φακίρης, μάθε ἐπὶ μαστιγῶμαι εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, τὸ κάμνω διότι